

Primăria Comunei SOLONȚ

Județul Bacău

Istoricul localitatii

2011-10-03 13:43:18

Cel mai vechi sat atestat documentar de pe teritoriul comunei a fost Cristesti, de pe valea paraului Calmus, sat disparut astazi.

Denumirea satului vine poate de la un stravechi Cristea.

La 3 noiembrie 1471, Stefan cel Mare ii dadea lui Danciu Boldas satul Cristesti, pe Calmus, un loc pustiu la varsarea paraului Muncel in Solont, ca sa-si intemeieze sat, jumatate din poiana de la Muncel, precum si Poienita Calului.

De la urmasul lui Danciu Boldas, prin cumparare, satul a ajuns la inceputul secolului al XVI-lea in stapanirea marelui boier Cosma Sarpe. In 1518 el a schimbat satul Cristesti si patru parti din satul Ilesesti, cu Petru, fostul parcalab, fiul lui Pasco Haciuga.

Cresterea populatiei si existenta unor mari suprafete nelocuite a determinat aparitia unor noi asezari. In 1528, in apropierea Solontului este mentionat satul Boldasesti.

Solont s-a constituit ca asezare in urma deplasarii treptate a populatiei din satele Cristesti si Boldasesti, pe valea paraului Solont, in a doua jumatate a secolului al XVI-lea - inceputul secolului al XVII-lea.

Prin asezarea sa, Solontul oferea mai multa siguranta impotriva unor posibile atacuri straine si conditii prielnice indeletnicirii numerosilor crescatori de animale.

In acelasi timp nu este exclus ca o anumita atractie spre aceste locuri sa fi fost exercitata si de numeroasele zacaminte de petrol aflate la suprafata. In anul 1570 un document de la Bogdan Voievod mentioneaza «Poiana cu pacura» care este vanduta de Teodor Pitarel, fratele lui Gavril si surorile lui Draghina si Marinca impreuna cu alte parti de sate si poiene, vornicului Danga.

Dupa Iorgu Iordan, denumirea Solontului ar fi de origine ucraineana, Solont insemnand «pamant saratos si tare, alb».

De la mijlocul secolului al XVII-lea, mosia Solontului, impreuna cu satele de pe valea paraului Calmus, care intre timp dispar, a ajuns in proprietatea unor mari familii boieresti (Krupenski, Prunc, Sturza).

Cu timpul, in satele comunei, alaturi de populatia bastinasa, s-au asezat familii taranesti venite din diferite parti ale tarii, precum si multi romani din Transilvania, plecati din cauza persecutiilor politice si religioase. Dintre acestia din urma fac parte si romanii de rit catolic stabiliti in satul Cucuieti.

Celelalte sate ale comunei Solont: Cucuieti, Sarata-Borzesti au aparut mai tarziu. Despre Sarata, Ortensia Racovita nota urmatoarele: «Sat al comunei Solont, isi ia numele de la izvoarele din apropiere cu apa sarata. Se gaseste la o distanta de 2500 m de satul Solont. Are o biserica cladita de locuitori la 1388, cu doi cantareti si o carciuma».

Despre satul Borzesti, unit cu Sarata in 1968, aceeasi autoare mentioneaza: «Borzesti, din vechime Borzestii, sat al comunei Bahnesti, sat asezat pe valea paraului cu acelasi nume. Se crede ca numele satului ar veni de la primul locuitor asezat aici pe nume Barzos». Mai vechi decat satele Sarata si Borzesti este satul Cucuieti, asezat pe valea paraului cu acelasi nume pe un teren bogat in piatra de var si argila din care se fabrica oale de pamant si la o departare de 5400 m de satul Solont.

In satul Cucuieti se pastreaza unul din valoroasele monumente de arhitectura populara, biserica de lemn «Sfintii Voievozi», construita in 1749.

Strategia de Dezvoltare Durabila a Comunei Solont 2013 - 2020

21

Dupa Nicolaie Stoicescu, biserica a fost construita intre 1765-1768 si reparata in 1890. Din informatiile culese rezulta ca biserica a fost adusa pe actualul loc in anul 1803 de catre sateni de la un schit

situat pe dealul Mihoc din apropiere. Asezata in afara satului la poalele unui munte, pe versantul sudic al acestuia, biserica strajuieste satul Cucuieti si intreaga vale, vazandu-se pana departe.

La sfarsitul secolului al XIX-lea intinse suprafete de teren sunt detinute de Iosif Theiller, apoi de societatea «Steaua Romana».

Dupa 1907, suprafata agricola a trecut in proprietatea «Casei Rurale», care a exploatat-o prin intermediul arendarii pana in anul 1921, cand in urma reformei agrare a fost expropriata.

Principala ocupatie a constituit-o agricultura si cresterea animalelor.

Evolutia demografica si lipsa de pamant au facut ca ocupatiile satenilor, ocupatii complementare agriculturii, sa se inmulteasca.

Pe langa practicarea vechilor mestesuguri legate de prelucrarea pietrei, a varului, multi locuitori efectuau carausia, se angajau cu plata la munci agricole sezoniere, practicau olaritul si diverse mestesuguri legate de prelucrarea lemnului.

Incepand din secolele XVIII – XIX, numerosi locuitori s-au ocupat, alaturi de agricultura, cu exploatarea titeiului, care in functie de calitatea lui a gasit intrebuintari dintre cele mai diverse.

Pe masura ce solicitarile au crescut, au evoluat si mijloacele de extractie si odata cu acestea a crescut si productia de titei.

Extragerea lui se face la inceput la scara redusa, fara dificultati. Cu timpul insa, pe masura extinderii folosirii lui, obtinerea petrolului s-a facut cu mari riscuri si eforturi pentru lucratori. De existenta unor insemnate resurse de petrol este legata infiintarea in 1858 a «Fabricii de gaz», care asigura petrol lampant pentru iluminarea orasului Iasi.

O mare extindere va cunoaste exploatarea petrolului la sfarsitul secolului al XIX-lea si inceputul secolului XX, odata cu patrunderea societatii «Steaua Romana».